

„Bármit kértek majd nevemben az Atyától, megadja nektek...”

Éppen harminc éve halt meg Bokrunk egyik kiemelkedő egyénisége, H. Zsóka pedagógus, négy gyermek anyja, a közösség elkötelezett radikális tagja. Az iskolában sem titkolja eszményeit, egyik tanítványa lelkigyakorlaton is részt vesz, amiért a lány anyja bevádolja őt minden fórumon (püspökség, AEH, BM, Fővárosi Tanács, sajtó). Később fia katonaságmegtagadása miatt kétszer is házkutatást tartanak náluk. Közben súlyos beteg. Végülis csontrákban, iszonyú szenvedések között halt meg.

Miért is idézem most fel az ő emlékét? A fenti idézet miatt: *„Bármit kértek az Atyától...”*. Az említett tanítvány nem csak közösségünkhöz, hanem az ún. karizmatikus mozgalomhoz is csatlakozott, melynek jellemzője volt a nyelveken szólás, prófétálás, a csodás gyógyítás... Ez utóbbit próbálta alkalmazni a súlyos betegen. A gyógyítás sikertelensége után elkeseredetten a beteget vádolta azzal, hogy nincs hite a gyógyulásban, ezért nem gyógyul meg.

A jézusi mondatnak fals értelmezése nemcsak ilyen túlbuzgó megnyilvánulásokban mutatkozhat meg, mely a beteg testi szenvedéseit még a büntudat lelki fájdalmával is fokozhatja. Hanem hamis illúziókat kelthet bennünk is, amikor anyagi, testi, lelki bajainkban nemcsak csodát várunk, de csodát akarunk kikövetelni az Istentől éppen erre a mondatra hivatkozva. A Jézus nevében való csodatevés túl olcsó módja a szeretet gyakorlásának. Nem kellene más, mint egy „imagyár”, ahol gazdasági, jóléti, egészségügyi, orvosi problémáinkat néhány mondattal Istent kérve mindent el lehetne érni az életben.

Jézus nevében azonban csak azt kérhetjük a Szeretet Istentől, hogy nekünk adjon szeretetet a szeretet tetteinek gyakorlására. A haldokló testvérünk ágya mellett is!

Kovács László, Budapest